CRONICA SFERTURILOR DE VEAC

...CÎND BUNICII FĂCEAU SPORT

FEBRUARIE

1870 Ziarul **„Românul"** din 22 februarie publică o entuziastă cronică despre **„serata literare, musicale și dramatica a societății de arme și dare la semn"**, la succesul căreia și-au dat concursul printre alții „eminentulu artistu Pascaly, d-na Riureanu, d-ra de Rosella, Wiest" etc. Aplaudînd „din toate puterile" inițiativa primei societăți polisportive din țara noastră, semnatarea cronicii menționează că **la baza organizării seratei a stat „galanta și fără de precedentu ideia a da femeilloru un dreptu fără a le impune vro datorie"** deoarece **„domnii nu căfară eraș a ne amuza ametindu-ne cugetările și simțirile cu virtejele valsului"** ci **„se făcu musică și literatură, bună musică și bună literatură".**

Nu putem încheia această primă știre, care confirmă că în țara noastră sportul și arta și-au dat de mult mîna, fără a menționa numele semnatarei cronicii citate: Constanța Dunka, „una din primele femei publiciste române, autoare de piese de teatru jucate în București, deținătoare a unor premii literare la Paris etc.", soția lui Titus Dunka, acel „cavaler rătăcitor pe drumurile libertății", căruia Tiberiu Avramescu i-a închinat meritate pagini în „Magazinul istoric" nr. 7—10/1968.

● Serata atît de apreciată de Constanța Dunka era să-l ...coste cam scump pe inițiatorul ei, V. A. Urechiă, președintele societății, vînător pasionat și, bineînțeles, posesorul unor arme de mare valoare. Să dăm cuvîntul unei cronici din acel timp:

„Aseară, pe cînd dl. V. A. Urechiă cu familia sa se afla la serata musicală a Societății de arme, se prezentă la dumneaiui acasă un domn care se prefăcea că nu știe bine românește. Acesta intră fără să bată la ușe în biroul amicului nostru, unde două servitoare din norocire se aflau lucrînd. Surprins de a nu afla camera deșertă, la întrebarea servitoarei domnișorul înginâ: M-a trimis d-l Urechiă să-mi dați pușca să i-o duc la societate. Inteligența servitoarei scuti pe d-l Urechiă de pierderea armei sale. Ea zise: Nu dau pușca, nu dau nimica fără să vie semn de la domnul, și adause: iacă, să meargă fata cu dumneata la Societate să se încredințeze.

Hoțul fugi la asemenea vorbe și fuge și acum desigur!"

„INFORMAȚIUNILE BUCURESCENE"
din 21 februarie 1870

1895 **„AVIZ AERONAUȚILOR. Ascensiunile în baloane devin așa de dese în Austria încît toți, bogați și săraci, vienezii vor să se plimbe prin aer. Lucrul a ajuns atît de departe, încît consiliul comunal din Viena, preocupat de frecvența accidentelor, a emanat următorul decret: ORICINE VA VOI SĂ SE URCE ÎN BALON VA TREBUI SĂ DOVEDEASCĂ, CĂ A FĂCUT UN CURS DE EXERCIȚII AERONAUTICE. ORICE OM ÎNSURAT (CARE) VA DORI SĂ IA PARTE LA O CĂLĂTORIE AERIANĂ NU VA PUTEA SĂ O FACĂ FĂRĂ CONSIMȚĂMÎNTUL NEVESTEI ȘI AL COPIILOR SĂI.** Într-adevăr, trebuie să recunoaștem că consiliul comunal din Viena este unic în felul său!"

„O tempora..." adăugăm noi după 75 de ani...

„UNIVERSUL"
din 1/13 februarie 1895

O SIMPLĂ ȘTIRE. „Au fost puși la pensiune din oficiu pe ziua de 1 aprilie a.c. următorii profesori din învățămîntul secundar: (...) G. Moceanu, maestru de gimnastică la Liceul Sf. Sava din București".

Acum trei sferturi de veac, **George Moceanu, gimnasticul elogiat de Hașdeu și Iorga, apreciat de Caragiale și atîția alții, își încheia cariera profesorală.** Cine și ce mai amintește școlarilor de azi de activitatea **„părintelui educației fizice românești"?**

Știrea de mai sus a fost publicată de

„UNIVERSUL"
din 12/24 februarie 1895

1920 CONCURSURILE SOCIETĂȚII „SĂNIUȚA" LA BRAȘOV. „În zilele de 6, 7 și 8 februarie au avut loc după o întrerupere de șase ierni o primă reuniune sportivă în împrejurimile Brașovului (...) Sporturile de iarnă pot fi comparate acum cu un om care după o îndelungată boală trebuie cu încetineală să recîștige uzagiul mișcărilor sale (...) Societatea Săniuța pentru sporturile de iarnă, adică **veterana**, căci a fost constituită în iarna 1908—1909, a luat bineînțeles inițiativa pentru reînceperea sporturilor de iarnă (...) De rîndul acesta a fost ales Brașovul ca loc de întîlnire pentru că (...) împrejurimile orașului, foarte variate permit practicarea atît de bine a sporturilor cu skiurile, cu bobsleighurile, cu săniuțele (ludge) cît și patinajul pe gheață. Datorită acestei variațiuni fericite a terenului, s-au înființat încă de acum vreo 40 ani societăți localnice pentru skiuri, precum „Karpathia" și „Skiverein-Siebenburgen", iar anul trecut Societatea sportivă „Brașovia". (...) Toate cursele de boburi, skiuri și săniuțe au fost reușit cinematografiate de un operator pe care Societatea „Săniuța" l-a obținut de la Ministerul de război".

Oare să nu mai existe nici o secvență din acest film

Unul din echipajele participante la concursurile de la Brașov-1920. După cum puteți observa, era un echipaj mixt de 3 persoane. Obișnuit, pe atunci, se concura cu 5 echipieri, dacă... mărimea bobului o permitea!

sportiv de acum o jumătate de veac?

Știrile sînt citate din

„REVISTA AUTOMOBILĂ"
nr. 2/1920

● RIVALITĂȚI... RUGBYSTICE! „Mărescu și Manu, primul de la Stadiul Român, al doilea de la Tenis Club (n.n.: echipa sportivilor din protipendadă) s-au întîlnit iarăși ca rivali (n.n. la Paris) în meciul amical Racing-Stade Français, Manu ca Racingman, și Mărescu ca Stadist. Cei doi căpitani din țară s-au luptat ca în vremurile bune la Șosea. De rîndul acesta, Racing a bătut cu 14 la 0. Spînzură-te, Nae, nici la Paris nu scapi de boieri!"

● DATORII... „Statul nostru (...) refuză să plătească cei 190.000 lei datorați Federației Societăților Sportive Române și habar n-are să subvenționeze și încurajeze sporturile."

● „Greutăți (n. n. în sens de haltere): Recordul României care o fi? Sau nu s-a găsit nimeni la așa ceva! Cunoscutul sportsman Mihail Savu ridicase pe vremuri 110 kg. Dar de atunci a mai reușit cineva la noi așa ceva?".

„VIAȚA SPORTIVĂ"
nr. 4 din 1 februarie 1920

1945 HOCHEI. „Juventus a cîștigat campionatul, învingînd după consumarea celor trei reprize de joc pe Venus care i-a fost egal, cu 1—0 (1—0; 0—0; 0—0). Venusiștii au dominat și au ratat, iar Juventus a marcat prin Amirovici. S-au remarcat de la Juventus: Rațiu în mare formă, Sadowsky și Paul Anastasiu. De la Venus, linia de atac: Flamaropol, Racoviță, Dlugosch".

„SCÎNTEIA TINERETULUI"
5 februarie 1945

● FOTBAL. „Confederația Generală a Muncii din România prin Comisia sportivă (...) a hotărît începerea unui campionat de fotbal asociație al tuturor organizațiilor și întreprinderilor sindicalizate din cuprinsul Municipiului București".

● BOX. — „Organizația Sportului Popular organizează un campionat de box rezervat școlarilor din Capitală, fapt care se întîmplă pentru prima oară la noi în țară (...) În fiecare miercuri și simbătă vor avea loc în sala de box a Academiei Naționale de Educație Fizică cursuri și antrenamente de box absolut gratuite, sub conducerea profesorilor de specialitate".

„ROMÂNIA LIBERĂ"
8 februarie 1945

Documentar de:
Dorin ȘTEFLEA

P.S. În revista „Magazin" din 31 ianuarie 1970, prof. Gheorghe Ciul publică un documentat articol despre velocipedul cumpărat în 1880 de Ferdinand Erlich și aflat astăzi la muzeul din Sebeș. Printre altele se afirmă însă că acesta ar fi „una dintre primele biciclete, dacă nu chiar prima, care au putut fi văzute în țara noastră". Ne permitem a reaminti citatul din darea de seamă pe anul 1870 a Societății de arme, gimnastică și dare la semn, menționat în rubrica noastră pe luna ianuarie, din care rezultă existența unei secții de velocipedism încă din 1869. Iar în Transilvania, artistul Ignat Holler făcuse o demonstrație de velocipedism la Arad, în 1870. Și, deși sînt mai vechi cu un deceniu, încă nu sîntem convinși că aceste știri se referă la primele biciclete care au putut fi văzute în țara noastră! (d. ștef.)

PAGINI DIN LETOPISEȚUL SPORTULUI ROMÂNESC

...Atunci, în anul 1913, cînd patru liceeni au întemeiat întîiul club sportiv românesc „COLȚEA"

„Spectator la meciurile de fotbal care angajau dispute mai mult între sportivii străini, specialiști și tehnicieni aduși de peste hotare pentru a fi folosiți în bruma de industrie existentă pe atunci la noi, mi-am pus o întrebare firească, deși acum îmi dau bine seama, ea păstra un iz de precocitate pentru cel ce gîndea astfel, copilandrul cu șapcă de la Liceul „Sfîntul Sava": oare de ce se joacă fotbal numai în cluburile străinilor — Bukarester, Colentina și Prahova — și n-ar putea juca și românii, în vreun club alcătuit numai de ei, cu titulatură românească?

...Și astfel, împărtășindu-mi gîndurile către colegii de clasă, la liceu, și către prietenii de cartier, am întemeiat clubul „COLȚEA", al cărui nume era prezent mereu pe buzele noastre, ca unii ce locuiam în preajma ruinelor turnului Colțea și a așezămîntului spitalicesc din centrul Bucureștiului.

Așa s-a născut clubul „Colțea", înfăptuit de niște puștani care au știut să-i ridice valoarea la semnificația unui simbol și să-i înscrie faptele în paginile de început de letopiseț al sportului românesc".

Astfel a răspuns întrebării noastre profesorul universitar doctor-docent Ionel PAVEL, membru corespondent al Academiei.

...Am în fața ochilor, o broșură. Timpul a îngălbenit-o, adăugîndu-i patina vremii, mărturia anilor trăiți. A văzut lumina tiparului în anul 1923 — și poartă titlul!: CLUBUL SPORTIV „COLȚEA" 1913—1923. Iar în capitolul „IN LOC DE ISTORIC", citim: „...Asistam, trei liceeni, în 1913, pe terenul de la Bolta Rece, la un meci între „verzi" și „roșii", ambele echipe compuse din străini. Nu-mi amintesc decît de Verocsy, cu boneta lui, și de silueta înaltă a paznicului aceleiași echipe. Am plecat de acolo toți trei încîntați de joc și, în același timp, gînditori. Oare nu-i în firea românului acest fel de joc? Sau, dacă nu e incompatibilitate între român și fotbal, este oare teama insuccesului în întrecere cu acești străini?

Realizarea practică a planurilor elaborate la „Bolta Rece" se oprea la procurarea unei mingi, care costa 8 lei, și eram 3, și toți săraci. Împărtășind planurile unui al 4-lea, l-am convins să adauge 2 lei la cei 6 ai noștri și... iată mingea. Cu ajutorul acestui al 4-lea, comitetul lua ființă: președintele, un inevitabil vice, un secretar și un casier.

Membri? Dar a existat vreodată minge fără „membri"? A noastră mai puțin ca oricare. Au fost de la început atîția, că ne-au prilejuit o triere și o organizare solidă, care tîrzîu încă a fost pîrghia de rezistență a clubului...".

Clubul Colțea s-a înfiripat, a crescut, s-a dezvoltat, s-a afirmat, s-a impus și a ținut afișul actualității timp de aproape trei decenii. A devenit înjghebare polisportivă, cu secții de fotbal, de atletism, de oină, de schi, de patinaj și a contribuit nu numai la formarea sportivă, în sensul atletic, al desfășurării exercițiului fizic — pentru generații de tineri bucureșteni, de toate vîrstele și din toate cartierele Capitalei — dar a fost un excelent nucleu educativ pentru tot acel tineret pentru care sportul a fost o admirabilă școală, în care principala virtute, cea privind respectarea drepturilor omului, genera însăși lupta, cu recunoașterea adversarului — a omului din fața ta.

...Din acei ani ai sportului activ, de competiție, ne spune în continuare distinsul interlocutor, mi-au rămas prietenii și amintiri care, laolaltă, mi-au asigurat prețioase învățăminte, lecții pentru tot restul vieții mele.

Și desprind acum, din volumul acumulărilor mele spirituale și practice, că sportul este, într-adevăr, o admirabilă școală a înțelegerii, a voinței, a convingerii de sine.

Bunăoară, am să dau două exemple cu personaje cunoscute drept oameni ai curajului: Nae Secăreanu și Alexandru Papană.

Ei bine, atît Nae Secăreanu, masiv, de o înălțime atingînd doi metri, cunoscut drept impetuos și dintre acei fundași în fotbal peste care nu se putea trece ușor, cît și Alexandru Papană, virtuoz aviator-acrobat, întîiul român devenit campion mondial de bob și, în general, un sportiv al vitezei (e posibilă oare practicarea vitezei fără un curaj desăvîrșit?) erau, în începuturile lor sportive, amîndoi niște fricoși. Pe Nae Secăreanu îl am în față: nu numai că închidea ochii cînd era îndemnat să atace, dar conștiința să... intre spre adversar numai împresurîndu-și figura cu brațele, pentru a-și menaja astfel nasul, ocrotit de coatele sale, de teama durității coliziunii cu omul pe care-l avea în față.

Cu răbdare, cu mijloace educative în care pildele faptelor directe întrețineau cea mai eficientă terapeutică, Nae Secăreanu a înțeles că a ataca e o virtute și că virtuțile nu se practică... cu ochii închiși.

Și astfel a devenit și în sport ceea ce a reușit în muzica de operă, în care e unul dintre marii noștri bași și cel mai de seamă interpret, azi, al lui Don Bazilio.

Alexandru Papană, la fel, avea ezitări, nu din vreo intuiție tactică deosebită, ci pur și simplu din frica de a începe... Se temea de câini, se înfricoșa de bezna nopții, avea fobia insectelor, a gîzelor de toate dimensiunile. Un țînțar îi era dușman de moarte, iar un cărăbuș însemna o catastrofă.

A jucat fotbal la Colțea, elev de liceu fiind, și l-am putut analiza dintr-o bucată: un fricos, un mare nehotărît. Dar cu calități sufletești deosebite, predispuse totuși faptelor excepționale, însă lipsit de educația curajului.

Am în față un document — datează din anul 1923 — care spune cît o placă radioscopică și un întreg dosar cu analize de laborator psihotehnice! E dactilografiat, cu litere albastre și în trei locuri cu litere roșii: COLȚEA, PAPANĂ ȘI CLUBUL II MULȚUMEȘTE!

Îmi amintesc perfect episodul, de la care au trecut 47 de ani. Papană a făptuit atunci un act de curaj, urcînd noaptea în munte, de unul singur și îndeplinind o misiune pe care și-a asumat-o dintr-un înalt comandament de voluntariat moral. Iată-l în această acțiune în care nimeni, altul nu acceptase să se angajeze, iată-l luptînd cu propriile-i prejudecăți. Îl recunoaștem cu toții — în această acțiune — pe viitorul campion mondial de bob, pe viitorul mare acrobat aviatic de mai tîrziu, pe viitorul as al volanului automobilistic, pe motociclistul luptînd pe coastele carpatine pentru victoria în campionatele în care concura printre protagoniștii vremii sale.

...Acum, la o vîrstă înaintată, filtrez toate acumulările mele și le distribui oricînd, atunci cînd se ivește prilejul, ca pe un bun ce nu-mi aparține personal, ci care e destinat tocmai celor ce vin din urmă. Ei bine, exercițiul fizic se cuvine practicat la orice vîrstă, în tot cursul unei vieți.

Numai că, acum cînd și țara noastră are specialiști cu o înaltă pregătire universitară în materie, cu practică efectivă și cu verificări certe de laborator, fiecare trebuie să-și adapteze exercițiul fizic în mers cu evoluția vîrstei, în așa fel ca în fiecare perioadă a ciclului de viață exercițiul fizic să fie în concordanță cu efortul pe care organismul îl suportă, cu predilecțiile mișcării, în așa fel ca simultan cu compatibilitățile organismului uman mișcarea să satisfacă și necesitățile de divertisment recreativ.

V. FIROIU

Meditații inocente

Mi-a scris nea Teniță... Cine zicea că ne-am înstrăinat, ba mai rău: că ne-am certat? Așa ceva nu va fi posibil niciînd, ne cunoaștem de prea mult timp, ne unesc legături prea strînse, prea adînci, ca să putem fi supărați. Nu, nu ne-am certat, nu i s-a întîmplat nimic anormal. A plecat la o rudă din nord, pur și simplu să se odihnească. A încuiat bine casa, a pus lacăt și la pivnița unde-și ține murăturile și uneltele de grădinărit, a lăsat cheia lacătului la un vecin amic, să vină din cînd în cînd să-i mai pritocească gogoșarii și pepenașii puși la saramură, s-a suit în rapidul Ștefan cel Mare și, partenza! Îmi scrie o grămadă de nimicuri interesante, de un concurs școlăresc de șăniuțe, de altul de șah între pensionari, de două filme cărora le face o cronică foarte lucidă. Finalul scrisorii este o demonstrație la rece de logică, clarviziune și optimism și, după cum o să vedeți, și cu o surpriză, așa, ca pentru desert, cum s-ar spune:

„...Deci, s-au tras și grupele lui El Mundial de fotbol atît de așteptate. Aici n-avem televizor, iar radioul e stricat de cînd l-a demontat un cunoscut, să-l repare. În sîmbăta aia eram singur în casă.

La 11 fără 10, ai mei nu se-ntorseseră, era normal, fuseseră poftiți la o onomastică. Știam că în jur de ora asta trebuia să se anunțe rezultatul tragerii de la hotelul Maria Isabel, dar cum să-l aflu? Nu puteam da telefon, o dată că nici telefon nu există în casă (ce fericire!). Pe urmă, cunoșteam și familia unde se duseseră ai mei și unde fusesem și eu invitat, dar nu m-am dus, ca să citesc în liniște fabulele lui Fedru; familia e formată din baritoni, bași și tenori amatori, copilul pictează, mama mare brodează fețe de masă și perdele în point de Venise: au contingențe cu fotbalul, cum am eu cu comenzile modulului lunar! Am ieșit în stradă. Țipenie. Cofetăria de pe strada noastră își trăsese obloanele. Poșta era tocmai la capătul celălalt al tîrgului, telefoanele publice sînt trecute în planul pe '71, după terminarea peripețiilor de pe stadionul Jalisco, pînă-n centru făceam trei sferturi de oră. Am văzut venind spre mine prin ceață un singur cetățean, am nesigur pe picioare... ce conta? M-am repezit la el.

— În ce grupă am căzut? l-am întrebat cu înfrigurare.

— A mai nasoală, nici n-a clipit și mi s-a prăbușit în brațe, răspîndind un afrodisiac miros de turf. De dimineață mi s-a bătut ochiu' și am presimțit nenorocirea. D-aia beau, de atunci. Ai o țigară?

— Care grupă? I-am dat țigara, i-am aprins-o iute. Care grupă?

— Grupa ce. Bobby, Perla neagră, Adamek. Adio și n-am cuvinte. Să-l pună-n națională pă Domide, dom'le, le ia mau' la toți. Cînd o driblă Domide, descompune terenul.

— Și unde jucăm?

— Cum, unde? În Mexico. La Guara... guala... guajadara. Cha-cha-cha, a mișcat din șolduri, m-a lăsat și s-a pierdut în ceața din noapte, cîntînd tare „Lume-lume".

M-am uitat în atlasul nepotelului și am depistat acel guara-guala-Guadalajara. Citesc în continuare informații zilnice. Vrei să știi părerea mea? Nu stăm rău de loc. E de preferat să te bată Anglia sau Brazilia (bate te rog în lemn și pentru mine), decît Salvador sau Israel, păi nu? P-ormă, mai există și șansă, mai există și altele și... cine știe? Un loc 4 ne strică? Sau 5? Din toată lumea? Haida-de, eu găsesc că la o astfel de situație regretul emis de Fănuș Neagu la meciul cu Grecia, (îl cunoști? Pare băiat dezghețat și inimos — și e și scriitor), cum că ar fi trebuit să petrecem în carnaval trei zile-n șir după acel miraculos 1—1 nu-și are rostul. O să petrecem după un clasament fericit în El Mundial. Iar dacă cîștigăm, oh-Dumnezeule, a-nceput să-mi crească pulsul, nici nu știu ce să facem... poate înlocuim parte din statuile stricate de gips din Parcul Aviatorilor, cu altele de bronz ale băieților. Și le punem mai în față și p-ale bătrînilor de la Venus și Ripensia, prea mi-au încîntat tinerețele, mie și atîtor altora, și care, să nu se supere nimeni, dac-ar mai fi în stare acum, am avea mai puține griji cu nefericita, după unii, grupă C. Că-i aerul tare la Guadalajara? Față de 1 540 de metri altitudine, cabana Gîrbova e la 1 590... cincizeci de metri mai sus, și n-o să-mi spui că băieții din lot n-au suit niciodată acolo, prin Predeal sau Azuga. Toamna mai ales, drumul e de toată frumusețea. Am citit că lotul o să stea-ntr-un hotel de cartier liniștit, (asta-i, domnule, ca în Străuleștii mei!), că am contractat baza sportivă a clubului Deportivo din localitate. Am mai citit că la două ore de mers cu mașina, (București—Sinaia, nu? Și conducînd lejer, afară de sîmbăta sau duminica) se află Puerto Villaria, unde s-a plimbat și actorul englez Richard Burton cînd a filmat „Nopțile Iguanei". Filmul l-am văzut... mă băieți, păi știți voi ce-nseamnă să calci iarba pe care a călcat-o bărbatul Elizabethei Taylor? S-aveți grijă să n-amețiți, mai ales cei cu neveste. Burton i-a oferit consoartei un diamant de 69 de carate, cel mai mare din lume, aproape 9 000 000 de franci! Nu știu dacă l-a cumpărat chiar acolo, în lipsa mia de la Puerto Villaria — dar fotbaliștii noștri să se ferească de ispită ca dracu' de tămîie. Mexicanii sînt buni negustori, fetele sînt ochioase, brunete și temperamentale... o clipă de uitare de sine și, hait! v-au plasat diamantul, poate unul și mai mare ca lui Burton — și pe unde scoți cămașa? Dar să nu ne facem griji anticipate, nu, dacă hotelul e liniștit, dac-or fi avînd și acolo Pepsi, în afară de băuturile alea infernale pe bază de trestie de zahăr sau agua caliente, dacă s-or iniția și antrenamente inteligente, dacă Dumitrache n-o să fie gripat și Tamango enervat din te miri ce, dacă or să se comenteze meciurile așa cum nu s-au comentat deseori de crainicii noștri radio sau tele, dacă or să existe resurse și ambiție, dacă membrii clubului suporterilor naționalei or să știe să suporte și eșecurile acesteia, dacă... Dacă, dacă și iar dacă — și pînă la 2 tunie e timp să se tot scrie, chiar și după terminarea campionatului mai e loc să se scrie. Fiindcă asta-i soarta tuturor campionatelor mondiale, de indiferent ce: să se scrie încontinuu, la viitor, prezent și la trecut. Te îmbrățișez cu dragoste".

Bine, o să-mi spuneți: și surpriza? Unde e surpriza oferită de nea Teniță? Eh, și aici e un dacă. Un dacă redacțional. Care sper să nu fie invocat, nu de alta, dar baremi să-l servesc și eu o dată pe amicul meu, că el m-a servit întotdeauna cu amabilitate și dezinvoltură.

AL. STRUȚEANU

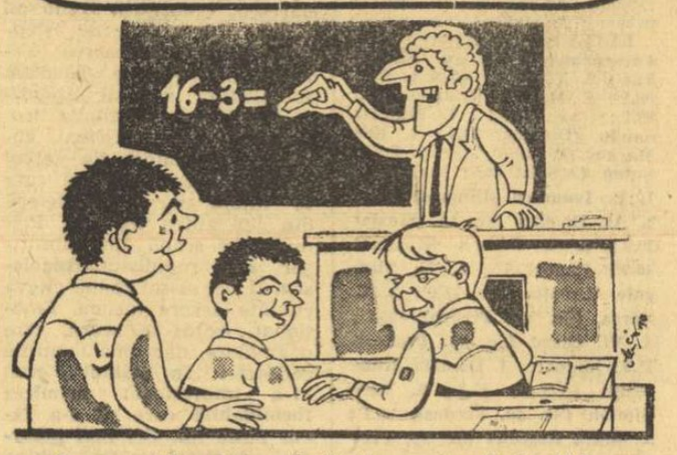

— Ce rezultă, Popescule, dacă scoatem 3 din 16?
— Rezultă: mașini, excursii și bani, dacă sînt numere la LOTO!

RĂSPUNDE Don Postaș

M. OANCEA, TG. JIU. **„La viitoarele campionate mondiale de hochei pe gheață, în ce grupă va**

juca echipa Canadei? Cred că n-ar fi logic să joace tot în „A", ci în grupa C. Nu de alta, dar din moment ce formația clasată pe ultimul loc în „A" retrogradează în „B" și așa mai departe, nu văd de ce și-ar menține locul o echipă care nici măcar n-a luat parte la întreceri". N-aș putea spune că propunerea dv. n-are unele temeiuri, în primul rînd de ordin disciplinar. Dar nu cred că o astfel de măsură ar veni în ajutorul hocheiului. Dimpotrivă, este de dorit ca pînă la viitoarea ediție a campionatelor mondiale de hochei canadienilor să le treacă supărarea și să revină acolo unde le este... locul: în grupa A. Sperăm că, pînă atunci, nici dv. nu veți fi atît de pornit împotriva lor, astfel că lucrurile vor reintra în normal!

DANDU STECIUC, FĂLTICENI. Din repertoriul cinematografic, ați ales mai multe filme potrivite pentru C. M. de fotbal. La rîndul nostru, din filmele trimise de dv. am ales două: Maroc: **NECUNOSCUTUL DIN NORD-EXPRESS** Brazilia, Uruguay și Italia: **GOANA DUPĂ AUR.**

A. DUMITRESCU, TÎRGOVIȘTE. Marcel Roșca (medalie de argint, la pistol viteză, la J.O. din Mexic), este student în anul III la Institutul de teatru. Și, după succesul avut în concursul „Steaua fără nume", se pare că și pe plan artistic ar putea avea o carieră interesantă.

ADRIAN CRISTESCU. Dimensiunile unui teren de tenis fiind cele pe care le-am arătat săptămîna trecută, în aceste coloane, vă dau... locul pentru o precizare binevenită, privitoare la jocurile de simplu: la aceste jocuri, terenul este micșorat cu 1,37 m din fiecare flanc, lungimea rămînînd aceeași. Vă tentează postul de adjunct al acestei rubrici? Sînt gata să vi-l ofer!

DAN CĂPITANU, TIMIȘOARA. Bineînțeles că aveți dreptate: jocurile din cele 4 grupe, la C.M. de fotbal din Mexic, se dispută în cadrul optimilor de finală ale acestei competiții, în „sferturi" calificîndu-se primele două echipe din fiecare grupă. O dată încheiat micul campionat din grupe, competiția devine eliminatorie. Care pe care!

Ilustrații: N. CLAUDIU

TEORETIC POSIBIL:

CAMPION MONDIAL FĂRĂ NICI O VICTORIE!

Regulamentul de disputare a campionatului mondial de fotbal este supus din partea multor specialiști unei critici foarte aspre. S-a observat astfel, printre altele, că regulamentul dă posibilitate ca titlul suprem de campion al lumii să intre în posesia unei echipe fără ca aceasta să fi cîștigat măcar un singur joc în fața adversarilor din turneul final. Desigur, posibilitatea aceasta este foarte mică, dar totuși reală, iar pentru a dovedi această afirmație, să vă arătăm și modul cum se poate ajunge în această situație.

În grupe, locurile se decid în funcție de punctele realizate. La egalitate de puncte, decide golaverajul. Dacă egalitatea persistă și atunci, decizia se ia prin tragere la sorți. Se poate întîmpla, deci, ca o echipă să obțină trei puncte din trei jocuri egale și să se califice în sferturi fără nici o victorie, avînd doar mai mult noroc la tragerea la sorți.

În sferturile de finală și în semifinale jocurile terminate la egalitate se prelungesc. Dacă nici după prelungiri nu există un cîștigător, decizia se ia tot prin tragere la sorți. Astfel există, cel puțin teoretic, posibilitatea ca o echipă să ajungă în finală fără nici o victorie. Să vedem acum ce se poate întîmpla în finală.

În caz de egalitate, și finala

se prelungește. Dacă nici după prelungiri nu apare un cîștigător, finala se rejoacă. Dacă la rejucare meciul se termină egal, se procedează la prelungiri. Dacă rezultatul rămîne egal și după finala rejucată și prelungită, titlul de campion mondial se atribuie tot prin tragere la sorți. În acest fel s-ar putea să se ajungă la situația să fie desemnată campioană mondială o echipă care să nu fi fost în stare să învingă pe tot parcursul turneului final nici un adversar. E drept că nici ea nu ar fi fost învinsă de nimeni.

Nu ar fi poate lipsit de interes de a vedea care este probabilitatea de a se produce un astfel de eveniment? Recurgînd la calculul probabilității pentru a afla șansele teoretice de a avea un campion mondial fără victorie, obținem o probabilitate de 1 la 17496.

În această situație, nu este cazul să ne temem de această eventualitate.

Dar, independent de acest caz foarte puțin probabil, ni se pare totuși absurd ca rezultatul unui joc, în oricare fază a competiției, să poată fi decis prin tragere la sorți, degradînd un campionat mondial atît de prestigios la nivelul unei simple loterii.

N. BRAȘOVEANU

Minidicționar sportiv de sezon

CEARA — ...Acceleratorul schiorului!
CROSA — Bagheta magică ...a hocheistului.
MANȘA A II-A — Mai trage o dată!
PIRTIE — Bobo... drom!
PORTAR DE HOCHEI — Personaj... de carnaval sportiv!
PUC — Spiriduș pe gheață!
SĂRITORI LA TRAMBULINĂ — Icari fără aripi!
SCHIOR — „Omul zăpezilor"!

CUPON DE CONCURS

Numele și prenumele: . . . . . .

. . . . . .

Adresa: . . . . . .

. . . . . .

1. CE ECHIPE VOR OBȚINE CALIFICAREA PENTRU SFERTURILE DE FINALĂ (reamintim: din fiecare grupă se califică primele DOUĂ CLASATE)?

GRUPA A . . . . . .

GRUPA B . . . . . .

GRUPA C . . . . . .

GRUPA D . . . . . .

2. CE ECHIPĂ VA CIȘTIGA CAMPIONATUL MONDIAL?

. . . . . .

PENCIU CONTINUĂ SĂ CULEAGĂ ELOGII

Unul din ultimele numere ale cotidianului **„Corriere dello Sport"** din Roma publică elogioase aprecieri la adresa fostului fundaș al reprezentativei noastre de rugby, Penciu.

Angajat de clubul italian **Tossi Mobili** din Rovigo (o mică localitate din apropiere de Veneția), club care joacă în prima categorie a țării, Penciu a reușit ca în puține luni de activitate pe două planuri — antrenor și jucător — să-și cîștige stima coechipierilor, a conducerii clubului și — constatăm acum — a presei sportive italiene.

Sub titlul **„CURA PENCIU A FOLOSIT 15-LUI DIN ROVIGO"** ziarul din Roma scrie printre altele:

„Nici nu mai încape îndoială. Rovigo în mîna lui Penciu este o realitate pozitivă, menită să se dezvolte în anii ce vin, pe măsură ce

La cura Penciu ha giovato

al "quindici" del ROVIGO

antrenorul va putea să-i înlocuiască pe „senatorii" care, deocamdată, pentru interesul echipei sînt menținuți în rîndurile ei".

Referindu-se la evoluția lui Penciu în postură de jucător, ziarul face următoarele aprecieri: **„PENCIU, REVENIT LA POSTUL SĂU TRADIȚIONAL, A ARĂTAT CA CEI 36 DE ANI AI SĂI NU-L ÎMPIEDICĂ SĂ FIE, ATUNCI CÎND VREA, CEL MAI BUN DE PE TEREN, PRIN JOCUL SĂU INTELIGENT, PRIN VARIETATEA ACȚIUNILOR ȘI FORȚA LOVITURILOR SALE DE PICIOR".**

Trebuie să mai adăugăm că în meciul cu Lazio **evoluția lui Penciu a fost notată de cronicarul cotidianului din Roma cu nota 5 (cea mai mare din cele acordate jucătorilor care au evoluat în această partidă).**

Consemnăm cu satisfacție faptul că **încă unul din reprezentanții sportului nostru solicitați să-și împărtășească experiența pe alte meleaguri face acest lucru într-un mod care i-a atras o binemeritată prețuire.**